

бѣше станѣла много грозна. Срѣщу Коледа тати, мама, бати и кака отидохъ много рано въ църква. Като се върнѣхъ на всѣкиго дадохъ по нѣщо ново, а на мене, освѣтъ дрѣхитѣ, дадохъ и нова кукла. Колко весела бѣхъ тогава!

А какво ще направѣхъ сега старата си кукла, моята мила Магдалинка? Хж, сѣтихъ се: много пѣти съмъ слушала, че старитѣ хора умирали и ги заравяли въ земята. Това сторихъ и азъ. Омихъ Магдалинка, счесахъ, облѣкохъ ѣхъ съ нова прѣмяна, накичихъ ѣхъ съ цвѣтя и ѣхъ турихъ въ кутийката. Майка ми даде нѣколко восъчени свѣщи, които запалихъ при котийката. Янко взе *псалтиря* да чете, а ний съ кака се кръстѣхме. Слѣдъ това съ тихъ гласъ испѣхме всичкитѣ пѣсни, които знаехъ бати и кака. Янко ископа на дворѣтъ единъ гробъ. Въ този гробъ ний заровихме моята Магдалина и на гробѣтъ забихме кръсче. Отъ тогава азъ вече гледахъ новата си кукла и бѣхъ забравила Магдалина. Единъ день кака се върнѣхъ отъ училището и ни расказа, че душата на всѣкой мъртвецъ отивала на небето. Азъ тозъ часъ се сѣтихъ за Магдалина и поискахъ да ѣхъ изровимъ. Минѣло се бѣше двѣ години вече отъ както ѣхъ заровихме, но азъ се надѣхъ, че ще ѣхъ намѣримъ пакъ цѣла. И наистина не съмъ се лѣгала. Куклата лѣжеше тѣй, както ѣхъ турихме, само че лицето ѣхъ бѣше грозно. Азъ ѣхъ много съжалихъ и заплакахъ отъ тъга за обичната си Магдалина.